

[Jens Møller]

mere utilfredshed, mere surhed og misundelse i Danmark, end der er netop i disse år.

Men alligevel, vi er nødt til, også som folk at bygge på realiteterne og ikke svømme væk i ønsketænkning. Vi kan ikke dele mere ud til hinanden, end vi har, og vi har ikke mere end det, vi producerer. Derfor er det nødvendigt at få en større produktion, at få produktionen til at vokse og derefter få en rimelig fordeling af denne produktion. Men dér må vi bare gøre os klart, at det ikke hjælper noget at begynde at dele denne produktion ud, inden den er sket. Det hjælper ikke noget bare at følge sine følelser og sige, at der er så mange, der har det ondt, som vi gerne ville hjælpe. Ja, vel ville vi så, men vi er nødt til at have forstanden med, ellers går det ligesom med den landmand, der slipper alle sine køer ud på en lille græsmark og lader dem gå dér så længe, at græsset bliver gnavet så langt ned, at det tager uger og måneder, inden det gror op igen. Hvis man havde sørget for en rimelig græsningstid, så ville græsset have kunnet følge med, og på længere sigt var der blevet langt mere til alle.

En uansvarlig politik i 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne, ja stort set helt op til vore dage, har gjort, at Danmark var uforberedt til den krise, der kom, har gjort, at den arbejdsløshed, der kom, blev langt større, end det var nødvendigt. Hvis vi alle kunne stå sammen om at komme ud over det, så kunne det lykkes. Jeg tror, at langt de fleste danskere er villige til at gøre deres del og skære ned, sådan som det nu er nødvendigt, på privatforbruget osv., hvis bare de kunne have tro på, at det så også hjalp noget.

I kristeligt forkeparti har vi allerede for 3 år siden vist vejen ved at sige: vi må lave en plan, der kan vise vejen frem, vise, at dette kan nytte. Det vil jeg gerne igen opfordre regeringen til. Lav en plan, en 5 års plan, en 10 års plan, hvor meget det nu er nødvendigt, der viser os, at hvis vi sparer så og så meget, hvis vi holder så og så meget igen, så vil det nytte, så vil det betyde, at vi får folk i arbejde, så vil det betyde, at vi igen kan få en reallønssstigning, og det er vel det eneste, der i denne forbindelse har interesse. De mange papirpenge gør det ikke.

Ib Christensen (DR):

Også jeg vil gerne takke venstresocialisterne, fordi man har taget initiativet til denne ideologiske debat, der jo er en meget sjældent forekommende ting i tinget.

Men når det er sagt, så vil jeg da gerne sige, at jeg synes, at venstresocialisterne i hvert fald kunne fortælle os for en gangs skyld, hvad de selv ville. Det, vi hørte af hr. Steen Folke, var jo en marxistisk doktrinær analyse, og med de begrænsede forudsætninger er det en ganske udmærket analyse af det bestående samfund, men hvad venstresocialisterne selv ville, fik vi jo ikke noget at vide om. Men nu tror jeg da også, at denne udvalgte forsamling med tilbageholdt åndedræt vil lytte til, hvad hr. Waldorff vil sige, for jeg kunne forstå, at hr. Waldorff ville løfte støret for, hvad venstresocialisterne vil, og det tror jeg vil interessere mange at høre, for det har vi jo ikke hørt meget om.

Så må jeg tilføje, at vi hørte mildt sagt heller ikke mange visioner fra statsministeren og udenrigsministeren i deres redegørelser. Det var de sædvanlige ting om indkomstpoltikkens uundværlighed og om den europæiske nødvendighed, og stort set er der ikke andet at sige om disse taler. Det kan jo så siges til regeringens forsvar, at den består af to partier, der ideologisk er meget uhomogene, og derfor indsnevres dens muligheder for at præcisere noget som helst netop i en debat som denne.

Så kunne man med så meget større ret vente sig, at partiernes ordførere, hr. Kjeld Olesen og hr. Ellemann-Jensen, på deres partiers vegne ville sige, hvad de ville. Jeg må sige, at hr. Kjeld Olesens indlæg efter min vurdering stort set på det punkt kun indeholdt nogle få talemåder, men mest bestod af polemik mod os andre, mens hr. Ellemann-Jensen sådan set var mere konsekvent i sine oplysninger om, hvad venstre ville. Det indskrænkede sig nemlig til at opgive adressen på et forslag i Søllerød eller i Holte, hvor det nu var. Derfor fik vi altså heller ikke meget at vide om, hvad regeringspartierne vil, og det kan jo have sine gode grunde. Man kan f. eks. være i tvivl om inden for de pågældende partier, hvad man overhovedet vil.

Hr. Kjeld Olesen kom med en bemærkning, som jeg godt vil fæste mig lidt ved. Han sagde: hvis man fornægter midlet, fornægter man også målet. Det er jo en bemærkning, der ligger meget snert op ad et